

g) błędnej wykładni podniesionych argumentów i dowodów oraz uzasadnienia, które jest nielogiczne i sprzeczne z orzecznictwem wspólnotowym w dziedzinie odszkodowania za poniesione krzywdy; Sąd Pierwszej Instancji nie mógł wykorzystać argumentów dotyczących jedynie wyłączenia zamówień publicznych na dostawy lub ich nieudzielenia, aby nie uwzględnić żądania odszkodowania związanego z naruszeniem zasady rozsądnego czasu trwania postępowania administracyjnego lub niewywiązaniem się przez Komisję z ciężących na niej w zakresie nadzoru obowiązków.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 27 stycznia 2000 r., Rec. str. I-203.

⁽²⁾ Wyrok z dnia 9 listopada 2006 r., Zb. Orz. str. I-10833.

Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-496/07)

(2008/C 37/03)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: G. Rozet i M. Šimerdová)

Strona pozwana: Republika Czeska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 39 WE w zakresie w jakim ustawodawstwo czeskie wymaga obywatelstwa czeskiego do pełnienia funkcji kapitana statku pływającego pod banderą czeską;

— obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja opiera swą skargę na następujących zarzutach:

Ustawodawstwo czeskie (ustawa nr 61/2000 Sb.) nakłada na armatora statku obowiązek sprawdzenia, czy kapitan statku pływającego pod banderą czeską jest obywatelem Republiki Czeskiej.

Ten jasny i bezwarunkowy wymóg dotyczący obywatelstwa czeskiego pozostaje w sprzeczności, zdaniem Komisji Wspólnot Europejskich, z wnioskami do jakich doszedł Trybunał Sprawiedliwości w sprawach C-405/01 ⁽¹⁾ i C-47/02 ⁽²⁾. Komisja odsyła w szczególności do wniosku z pkt 44 wyroku wydanego w sprawie C-405/01 i z pkt 63 wyroku w sprawie C-47/02. Wymóg obywatelstwa dla kapitanów statku przewidziany w ustawodawstwie czeskim ma charakter absolutny. Właściwe

przepisy ustawodawstwa czeskiego nie uwzględniają sposobu ani zakresu faktycznego wykonywania przez kapitana statku uprawnień obejmujących wykonywanie władzy publicznej, jak tego wymaga cytowane wyżej orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości. Sama tylko okoliczność, że prawo czeskie daje kapitanowi statku pływającego pod czeską banderą uprawnienia obejmujące wykonywanie władzy publicznej nie wystarczy dla uzasadnienia wyjątku od swobody przepływu pracowników w rozumieniu art. 39 ust. 4 WE.

Komisja Wspólnot Europejskich stoi na stanowisku, że na Republice Czeskiej spoczywa obowiązek dostosowania ustawodawstwa krajowego do orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości, mimo że (jak twierdzi Republika Czeska) żaden statek nie pływa obecnie pod banderą czeską.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-405/01, Colegio de Oficiales de la Marina Mercante Española, Rec. str. I-10391, który dotyczy ustawodawstwa hiszpańskiego stawiającego wymóg, by kapitan i drugi kapitan statku lub okrętu pływającego pod banderą hiszpańską miał obywatelstwo hiszpańskie.

⁽²⁾ Wyrok z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-47/02 Albert Anker, Klaas Ras i Albertus Snopek, Rec. str. I-10447, który dotyczy ustawodawstwa niemieckiego, stawiającego wymóg obywatelstwa niemieckiego na stanowisku kapitana na statkach pływających pod banderą niemiecką i czynnych w małej żegludze morskiej („Kleine Seeschiffahrt”).

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 17 września 2007 r. w sprawie T-175/07, Territorio Energia Ambiente SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 19 listopada 2007 r. przez Territorio Energia Ambiente SpA (TEA)

(Sprawa C-500/07 P)

(2008/C 37/04)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Territorio Energia Ambiente SpA (TEA) (przedstawiciele: E. Coffrini i F. Tesauro, avvocati)

Druża strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie lub zmiana orzeczenia Sądu Pierwszej Instancji stanowiącego przedmiot niniejszego odwołania, wraz ze wszelkimi wynikającymi stąd skutkami prawnymi.

— Uwzględnienie żądań przedstawionych już w ramach skargi w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Mocą decyzji Komisji z dnia 5 czerwca 2002 r. ⁽¹⁾ w sprawie „pomocy państwa dotyczącej zwolnień podatkowych na rzecz przedsiębiorstw użyteczności publicznej, w których udziałowcem większościowym jest skarbnik państwa” uznano reżim zwolnień podatkowych wprowadzony na mocy art. 3 ust. 70 ustawy (Legge) nr 549/1995, art. 66 ust. 14 rozporządzenia z mocą ustawy (D.L. — decreto legge) nr 331/1993, z późniejszymi zmianami, na rzecz spółek akcyjnych, w których udziałowcem większościowym jest skarbnik państwa, świadczących usługi publiczne na terytorium lokalnym, za pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem. Decyzja Komisji nie dotyczyła spółek prywatnych, lecz została rozciągnięta na spółki utworzone na mocy art. 22 ustawy 241/1990, w których udziałowcem większościowym jest skarbnik państwa. Ponieważ jednak decyzja ta nie była skierowana do żadnych konkretnych adresatów, nie została ona doręczona żadnej ze spółek (w tym także skarżącej). Mocą rozporządzenia z mocą ustawy nr 10 z dnia 15 lutego 2007 r. państwo włoskie wykonało wyżej wymienioną decyzję, powierzając zadanie odzyskania pomocy urzędowi skarbowym (Agenzie delle Entrate). W konsekwencji urząd skarbowy w Mantova w dniu 29 marca 2007 r. przesłał spółce skarżącej wezwanie do zapłaty kwoty głównej w wysokości 1 748 289,75 EUR wraz z odsetkami w wysokości 912 180,64 EUR.

Jednakże w skarżącej spółce skarbnik państwa nie jest udziałowcem większościowym, gdyż jest to jednoosobowa spółka skarbu państwa, stąd nie mogą jej dotyczyć „rozważania Komisji i jej decyzja”.

Została ona w swoim czasie wyznaczona przez gminę Mantova (Comune di Mantova) do świadczenia in house usług użyteczności publicznej na terytorium lokalnym, które były powierzone przedsiębiorstwu komunalnemu (ASM), przekształconemu w trybie ustawy nr 127 /97 w skarżącą spółkę.

Spółka ta zarządza usługami użyteczności publicznej w systemie prywatno-prawnym, na terytorium w przeważającej mierze lokalnym, bez możliwości wywierania wpływu na wolną konkurencję, która nie może istnieć skoro sam rynek nie istnieje.

Spółka, której kapitał jest w całości własnością skarbu państwa, nie jest niczym innym jak pośrednim organem gmin będących jej współnikami, które są rzeczywistymi beneficjentami podatkowej pomocy państwa, zakwestionowanej przez Komisję.

Z przyczyn obiektywnych i subiektywnych zwolnienie podatkowe przyznane skarżącej nie może zostać zakwalifikowane do nienależnej pomocy państwa sprzecznej z postanowieniami art. 87 traktatu.

Z powyższych względów do Sądu Pierwszej Instancji została wniesiona skarga na wyżej opisaną decyzję Komisji, która dała przyczynek sprawie T-175/07, przydzielonej czwartej izbie, która została rozstrzygnięta postanowieniem Sądu o niedopuszczalności z dnia 17 września 2007 r., uzasadnionym niedochowaniem terminu przewidzianego w art. 230 ust. 5 traktatu WE, na mocy którego skarga o stwierdzenie nieważności powinna była zostać wniesiona w terminie dwóch miesięcy od publikacji zaskarżonego aktu lub od chwili jego doręczenia skarżącemu bądź też, w jego braku, od dnia, w którym skarżący powziął o nim wiadomość, jak stanowi art. 102 § 1 regulaminu Sądu.

Takie rozstrzygnięcie uważa się za pozbawione podstaw, także w świetle wyroków z dnia 17 września 1980 r. w sprawie 730/79 ⁽²⁾; z dnia 14 listopada 1984 r. w sprawie 323/82 ⁽³⁾; z dnia 12 grudnia 1996 r. w sprawie T-358/94 ⁽⁴⁾ oraz przede wszystkim orzeczenia trzeciej izby Trybunału z dnia 23 lutego 2006 r. w sprawie C-346/03 ⁽⁵⁾, stąd w niniejszym odwołaniu wnosi się o jego zmianę.

Skarga do Sądu Pierwszej Instancji bowiem została złożona niezwłocznie po tym, jak skarżąca spółka dowiedziała się, że jest jednym z adresatów decyzji Komisji, czyli po doręczeniu jej decyzji podatkowej dotyczącej zwolnienia wydanej przez urząd skarbowy.

W ramach drugiego zarzutu odwoławczego wobec postanowienia Sądu Pierwszej Instancji podniesiono następnie, że orzeczenie to jest wynikiem błędnego zastosowania art. 225 traktatu.

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji bowiem należy uznać za nierozdzielnie związane z domyślnym żądaniem wykluczenia skarżącej z zakresu obowiązywania tej decyzji, stąd żąda się zmiany postanowienia wydanego w pierwszej instancji także pod kątem orzeczonej przez ów sąd niewłaściwości *ratione materiae*.

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 77, str. 21.

⁽²⁾ Rec. 1980, str. 2671.

⁽³⁾ Rec. 1984, str. 3809.

⁽⁴⁾ Rec. 1996, str. II — 2109.

⁽⁵⁾ Zb.Orz. 2005, str. I — 6159.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 17 września 2007 r. w sprawie T-176/07, S.A.BA.R. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 19 listopada 2007 r. przez S.A.BA.R. SpA

(Sprawa C-501/07 P)

(2008/C 37/05)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: S.A.BA.R. (przedstawiciele: E. Coffrini i F. Tesauro, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie lub zmiana orzeczenia Sądu Pierwszej Instancji stanowiącego przedmiot niniejszego odwołania, wraz ze wszelkimi wynikającymi stąd skutkami prawnymi.
- Uwzględnienie żądań przedstawionych już w ramach skargi w pierwszej instancji.